

Olímpica

Mompou (Vila Olímpica) i els seus veïns de esta zona, a mitja via, aproximadament a quatre contorns de la carretera, a canviar dicho sistema seguien utilitzant-se per ampliar els carrils per a cotxes i motos, inicialment podian, ara, dándose quitando el aparato del dinero en

bicicleta

pletant en molts dels carrils de la bicicleta. Pel que fa a Mompou, s'instal·larà un carril bici d'Alaba, a la zona de les Glòries. Els carrils al carril són amb les entitats del conjunt dels carrils, connectats a la ciutat.

Seguretat

osa entre aquesta via i la zona dels anys, l'Ajuntament ha decidit enderrocar-lo, deixant la runa. El cap de setmana hem estat amb perplexitat que la runa, però han esbotat, i el que és pitjor, han obert l'accés a la zona, com amb cotxe, impedint dir a les zones de platja sempre s'havia fet. El que es vol és recuperar la zona, que es faci, però de manera continuada i sense perjudicar a la gent. Perquè, si no, anirem a banyar i no haurà manca d'espai i de platja a la platja de l'Estartit en gran part per ganys i altres estris.

F. G. S. de Bell

El túnel de la Bonaigua

Por primera vez después de muchos años, se toma en serio la posibilidad de realizar un túnel en la Bonaigua para facilitar la conexión entre las comarcas del Pallars Sobirà y Val d'Aran. En el Parlament se ha formado una comisión que en el plazo de seis meses debe elaborar un proyecto de viabilidad de esta obra y presentarlo para su estudio. A este respecto, el Síndic d'Aran, el señor Barrera, ha dicho que la construcción de este túnel acortaría el tiempo de desplazamiento entre Barcelona y Val d'Aran en media hora.

Esta construcción sería, sin duda, de gran importancia para las dos comarcas, pero no veo muy claro que represente una alternativa real a la actual ruta por Alfràs-Pont de Suert-Vilaller.

FRANCESC COMPANY
Cardedeu

Caminar

Vaig anar a recollir uns familiars a Sant Feliu de Guíxols que havien iniciat una caminada de quatre dies des d'Olot i em van demanar si els podia tornar amb cotxe al lloc d'origen. Va ser curiós sentir els seus comentaris durant el viatge de tornada.

Deien que quan camines tants dies, t'adones del lloc per on passes, observes els canvis de color dels camps, els arbres que s'adapten segons el clima, el cant dels ocells, el cel, l'aire, el sol, etcètera.

Mentre escoltava els seus comentaris, jo conduïa amb les finestres quasi tancades i en una hora i mitja vam fer el mateix recorregut, però a l'inversa. No sentíem cap cant d'ocells, ni l'escalfor del sol, ni res de res. Aquestes caminades van bé per valorar la vida des de molts punts de vista. Quan conduïm, no ens preocupem gaire de la naturalesa, ni tampoc valorem l'estona que ens estalviem, ho veiem com un fet lògic. Només pensem a arribar a la destinació i, evidentment, evitar qualsevol accident. Dues maneres de viure la vida ben diferents.

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic

FE D'ERRORS. Félix Ortega va formar part de l'equip de Rocio Martínez-Sampere en les eleccions primàries del PSC, però no va dirigir la campanya, com s'afirmava a la crònica de la pàgina 4 del Viure de l'edició de dimarts dia 6.

EL RUM-RUM

Imma Monsó

De begades

Déu n'hi do el sidral que muntem per una lletreta de no res, que fins i tot traïem l'artilleria per desqualificar el que confon la b amb la v, i més encara si ho fa a consciència, com és el cas de l'Enric Farrés, autor de la ja famosa pintada "De begades penso en Palafrugell" amb el nom de Josep Pla a sota. No és pas la b que m'escandalitza, sinó que s'hagi qualificat aquesta acció de "crim" i s'hagi acusat l'autor de "trepitjar la llengua", com si la llengua fos una catifa sagrada i no un organisme viu al qual de tant en tant es treu la pols i estossega. No sé si les pretensions de l'artista (que va dir que pretenia "desafiar el pensament") s'han complert. Si aspirava a crear un meme d'èxit a la xarxa i a ser *trending topic* a Twitter, sens dubte ha aconseguit fer sortir de polleguera una pila d'indignats. Investits de cultura (utilitzada com l'eina repressiva que, sovint, és), han desplegat, a la xarxa i al paper, tota una bateria de desqualificacions amb l'autoritat que els confereix la normativa de les doctes acadèmies (i com que en català no tenim acadèmia, que és més reial i solemne, sinó una pragmàtica Secció Filològica de l'IEC, els indignats s'han vist obligats a afegir-hi un plus de rancúnia per preservar les essències).

Han demostrat, doncs, que de cultura, molta. Però de lectura, poca. Perquè de lletraferits genials que han reivindicat la transgressió de l'ortografia, la literatura n'està plena. La polèmica sobre la necessitat de tocar l'ortografia per apropar-la a la fonètica l'han cultivat nombrosos escriptors, des de narradors com García Márquez, Cela, Paz ("jubilem la ortografia espanyola para acercarla al hablante) fins a gramàtics eminents com Agustín García Calvo (catedràtic de Filologia Clàssica a la Complutense de Madrid, per a qui vulgui títols). Està clar que el català no té tanta sort en el debat teòric. Perquè si l'autor de la pintada aspirava a obrir un debat rigorós i exigent sobre els costrenyiments de la llengua, no s'ha fet sentir cap veu acreditada que ho faci. Tant de bo que intel·lectuals de talla es decideixin a fer-ho (que una servidora només és narradora de contes, ficcions i realitats paral·leles).

Per acabar, aclareixo, per als que llegeixen en diagonal, que no estic fent una crida a destrossar l'ortografia, ni la nostra ni cap altra, sinó a prendre consciència que la llengua és del poble i no de les acadèmies, ni de l'IEC, una cosa que en català ni tan sols s'ha arribat a plantejar més enllà de Twitter i de quatre crítiques als escriptors catalans que se salten les normes. Començar a tractar aquest punt en un debat més complex seria símptoma d'una bona salut que la nostra llengua (ho demostra el fet que tants catalanoparlants se sentin tan ferits davant la més mínima transgressió), ara per ara, no té.